"Píšu co chci, co se mi chce, co mé srdce žádá a pan kritik, hudební znalec z toho strádá, já ho chápu, já mu rozumím, já jinak písně skládat neumím." Tak takhle si **Jaromír Nohavica** na svém novém albu
Babylon
v písni "
Nic moc
" bere na paškál hudební publicisty a dává jim tím zřetelně najevo, že ať si napíší co chtějí, ať jakkoli amatérsky či odborně dají najevo jakoukoli nevoli s jeho hudbou či texty, jemu to bude úplně jedno a především to bude jedno i jeho posluchačům, vždyť on Svým masám dal přece jasný vzkaz - jde o to, že se to líbí mě a vám, je jedno, jakou to má úroveň. Zveřejnit alibi ještě před nedokonaným "zločinem" si jistě řekne o zápis do historie hudební "kriminalistiky". A tak já následujíc "v masce barda malého Jardu" zveřejňuji své jistě též první publicistické alibi: "
Milý pane Nohavico, promiňte, že píšu, já se kaju, já jen poslouchám a slyším, já jen čtu si texty - cítím, odpusťte mi prosím, jinak neumím
."

Na první pohled možná trochu paradoxně je právě skladba Nic moc jednou z nejlepších na desce vůbec. Uvolněná výpověď a hravost slov jsou jakoby přirozeným ozvukem Nohavici, na kterého jsme byli zvyklí. Celkově příjemný nádech písně pak ještě dotváří kytarový doprovod v podání **Karla Plíhala**, který provází také hravě milostnou ***Sestřičku ze špitálu***. Ta je však ukázkovým příkladem těch písní na albu, které mají nedotáhnutý či špatně dokončený text, nebo které se zdají být jen nahozenými slovy bez vypovídací hodnoty. A tak nám na jednu stranu mizí láska v celonočním tenisovém zápase, nebo se nám na tu druhou různé Euridiky, Maryliny a apoštolové nepředloženě procházejí pod černými hvězdami.
Babylon

či
Převez mě příteli
je pak více patosem než výpovědí. Vrcholem textového nevkusu je pak ve vzpomínkové
Mařence
- jinak silným obsahem s citlivou výpovědí - zcela nepochopitelné použití pohádkových postaviček Křemílka a Vochomůrky, se kterými Nohavica sebe a Kryla pomyslně ztotožňuje.

Hudba opětovně nevyniká obtížnými přechody či složitými kombinacemi nebo aranžemi, ale taková už Nohavicova hudba je a jsme na ni tak zvyklí. Lehkost jednoduchých úprav, křehká a poutavá melodičnost jsou nerozlučně spjaty s jeho výrazem a jsou jeho přednostmi, nikoli nedostatky. Znovu nám to ukazuje v osobní výpovědi ***Masopustu*** nebo v lidské ***Velké vodě*** a v popovém
Krupobití
či v hladivě komorním Na dvoře divadla pak k tomu ještě zajímavě přimíchává pro něj zvláštní aranže, které ještě o to více zdůrazňují sílu textu a celého vyznění písně. To se na druhou stranu nedá říci o starších a jinak též textově silných Ženách, k nimž dle mého nová úprava nesedne a utápí kvalitní text. Zatímco
Milionář
patří jistě na desku svým vtipným glosováním reflektujícím dnešní pohodlnost lidského chápání, další z odlehčených textů -
Pochod eskymáků
- by snad ani nebyl hoden hravých
Tří čuníků
a nepochopitelně tak sráží úroveň celého projektu alespoň ještě o jeden bod níže.

Album Babylon Jaromíra Nohavici je s 38 minutami nejenom poměrně krátké z pohledu času, ale krátké i z pohledu kvality vzhledem k jeho předcházejícím deskám. Zůstává zde sice nohavicovská osobní výpověď a lehkost, avšak Nohavica sám se začíná ztrácet v nepřehledných výkřicích, které jakoby vůbec nesouvisely se zamýšleným vyjádřením poselství nebo jen obyčejného příběhu. Výjimečně tmavý přebal se spíše víc jakoby snaží skrýt Nohavicovo tápání, než ukázat jeho srdce, bijící s černou Ostravou. A tak i vynikající fotografie profesionála Tono Stana nedokázaly zakrýt průměrnost a bloudící nevyváženost Babylonu, a zůstávají jen nálepkou jakosti Nohavici, nikoli tohoto posledního alba.